

G y t h a  
L o d g e

PIERDUTĂ  
ÎN AȘTEPTARE

TRADUCERE  
OANA PASCU

## Prolog

O luase la sănătoasa, alunecând, pe malul râului.

Adidașii lovira pământul pe marginea apei, iar ea se clătină, dar se redresă.

— Jessie!

Își auzi numele și, drept răspuns, simți un imbold dat de adrenalină. Se opri pentru o clipă, apoi o luă iar la fugă. Era doar fratele ei, nu Tata. Fugi în sus pe pantă. Fratele ei n-avea să o certe pentru că hoinărise.

Era liniște. Mult mai liniște decât în apropierea aragazului de camping unde ordinele date de Tata erau nesfârșite. Nu auzea decât foșnetul frunzelor și trilirile păsărilor.

Părăsi umbra copacilor. Soarele îi lăsa urme puternice pe pielea deja fierbinte de la efort. Își puse mâna streășină la ochi pentru a bloca reflexia luminii în apă. Ar fi trebuit să-și aducă ochelarii de soare și, pentru o clipă, se gândi să se întoarcă după ei. Dar nu voia să riște să fie văzută, deoarece acest lucru ar fi însemnat să fie verificată de murdărie și să i se ceară să se spele, să pună masa și să facă ordine.

Lumina o orbi și se trase la umbra malului. Nu mai vedea decât pete albăstrui oriunde se uita. Un fag se lungea deasupra ei, iar rădăcinile îi ieșeau din pământ asemenea unor porți de crochet\*. Își prinse piciorul într-una dintre rădăcini și se împiedică. Tresări la gândul că ar putea cădea

---

\* N. trad.: Crochetul este un joc sportiv în aer liber cu bile de lemn, care, lovite cu niște ciocănașe cu coadă lungă, trebuie să treacă, după anumite reguli, printr-o serie de porți instalate pe terenul de joc.

Respect în apă. Râul se vedea murdar la umbra copacului și părea rău prevestitor. Dar nu era suficient de aproape pentru a cădea în apă și, oricum, își recăpătă echilibrul.

În fața ei se afla o scobitură în pământ, ca un hamac, care o făcea să-și dorească să se cuibărească în ea.

— Jessie!

Minunat, de data aceasta era tatăl ei care o striga de undeva din apropiere. Folosea tonul acela care cerea un răspuns. Dar ea avea în față pământul răcoros și un ascunziș grozav.

Își întinse mai întâi un picior în groapă și apoi și pe al doilea. Instantaneu simți răcoare și se așeză în fund pe pământul ușor sfărâmițos. Își imaginează că era o femeie de pe vremuri, din sat, care se ascundea în pădure, în timp ce vikingii îi prădau casa. Dar nu era la fel de moale pe cât își imaginase. Rădăcinile ridicate o înghionteau în șold și în spate. Se foi la stânga și la dreapta, în încercarea de a găsi o poziție confortabilă. Își agăță pantalonii scurți și simți o împunsătură în picior.

Întinse mâna pentru a elibera țesătura și simți cum rădăcina copacului i se sfărâmă în mână. Își ridică mâna, dar, în loc de lemn vechi, văzu fulgi maronii și formele albite de timp ale unui os proaspăt expus.

Nu avea nevoie de tatăl ei, care era medic de familie, să-i confirme că ținea în mână un deget uman.

## 1

Jonah ajunsese la jumătatea Dealului Blissford, când își simți telefonul vibrând în buzunarul cu fermoar de la spatele pantalonilor de ciclism. Stătea ridicat pe pedale și înainta cu greu la deal. Se gândi să ignore telefonul, dar apoi și-o imaginează pe mama lui în spital. După o clipă îi trecu un alt gând prin minte, unul care-i întorcea stomacul pe dos, și anume că ar putea fi Michelle. Acest gând era complet irațional, la fel cum fusese și în ultimele opt luni, dar tot îi trecu prin minte.

Frână cu dinții încleștați și se opri din urcarea chinuitoare. Când se dădu jos de pe bicicletă își lovi fluierul piciorului într-o pedală și, până reuși să-și scoată telefonul și să vadă numărul Sergentului Lightman afișat pe ecran, deja era extenuat.

— Ben? zise el și își îndepărtă telefonul de gură pentru a-și ascunde găfâitul.

— Șefu', îmi pare rău. Lightman nu părea deloc sincer. De fapt, niciodată nu părea sincer. Michelle obișnuia să-i spună Barbie. Incredibil de frumos și impasibil. Cu toate acestea, mult mai deștept decât Barbie, Jonah era conștient de asta. A sunat Comisarul Șef Wilkinson. Vrea să vă amânați zilele de concediu pentru a investiga o posibilă omucidere.

Jonah îl lăsă pe Sergent să aștepte în tăcere. Privi în sus spre vârful dealului care era umbrit de copaci. Mai avea de depus ceva efort, dar acest lucru îl încânta. Picioarele lui

Respectiv, rânneau să continue. Strânse mânerete bicicletei cu mâna liberă și simți transpirația în palmă. În ultima vreme nu-și mai petrecuse prea mult timp făcând asta.

— Domnule?

— Unde? a întreat, fără nicio încercare de a-și ascunde iritarea.

— Brinken Wood\*.

Se așternu iar tăcerea, dar, de această dată, neintenționat. Simți că se clatină.

— Rămășițe recente? întrebă în cele din urmă, deși credea că știe deja răspunsul.

— Nu, Inspectorul Șef spune că nu, zise Sergentul, care era mult prea tânăr pentru a înțelege.

Ziua lui de ciclism se terminase, dar, dintr-odată, Jonah se simți oricum prea bătrân pentru asta. Nu-și amintea să se mai fi simțit bătrân până atunci.

— Trimite o mașină să mă ia din Godhill. Și adu-mi geanta de sport din spatele biroului. Și roagă pe cineva să-mi împrumute un deodorant.

— Da, domnule, răspunse Lightman, pe tonul său obișnuit.

Jonah își vârî telefonul înapoi în buzunar. Transpirația i se răcea deja pe corp și simțea că-l ia frigul. Era cazul să revină la pedalat, mai ales că Godhill se afla la câțiva kilometri distanță.

Rămase nemișcat timp de un minut, după care se dădu iar jos de pe bicicleta Cannondale și începu să urce dealul încet, pe jos.

Hanson se grăbea atât de tare să coboare din mașină, încât își agăță mâneca costumului nou și scump într-o

---

\* N. trad.: Brinken Wood este o pădure care face parte din Parcul Național New Forest, situat în Comitatul Hampshire din Sudul Angliei.

proeminență a ușii și îi scoase o ață. I se făcu ușor rău, dat fiind faptul că nici nu și-l prea permitea. Își cumpăraseră încă trei costume în primele două săptămâni de când devenise ofițer de poliție, deoarece nu deținea decât blugi, bluze scurte, pulovere și câteva rochii de ieșit în oraș. Costumele erau al naibii de scumpe și nu suporta ideea să dea banii pe așa ceva, când i-ar fi putut investi în mașina ei, pe care nu se putea baza niciodată sau poate chiar pe o viață socială adevărată, despre care aparent uitase complet la un moment dat.

Încercă să-și netezească mâneca agățată, în timp ce intra. Se întreba dacă ar putea-o convinge pe mama ei să se uite puțin la costum, asta în cazul în care avea să ajungă s-o viziteze în viitorul apropiat. O potențială omucidere însemna că exista posibilitatea să lucreze în weekend, să aibă parte de nopți nedormite și să supraviețuiască din cafeină până aveau să prindă criminalul. Acest gând o făcu să zâmbească.

Intră în Departamentul de Investigații Criminale și-l văzu pe Lightman aplecat spre ecranul calculatorului. Se întreabă de cât timp lucra acolo, dacă-și mai ocupa timpul și cu altceva și dacă existau o soție și copii Lightman pe care să nu-i fi menționat niciodată. Cumva, părea genul de soț infidel. Era prea frumuseț și prea închis în sine... dacă nu cumva propriile ei experiențe recente îi denaturau așteptările.

Lightman o văzu și schiță un zâmbet.

— Am reușit să dau de șefu'. Cineva trebuie să meargă să-l ia și să-l ducă la locul crimei.

— Mă ocup eu, răspunse repede Hanson. Unde este?

— Godshill, spuse el. Este cu bicicleta.

Hanson dădu din cap. Se prefăcu că știe bine locul și că nu avea să-l introducă în GPS. Lucra acolo de două

Respect săptămâni, timp în care reușise să rețină doar cum să ajungă de acasă la secție și la supermarket și de acolo până la zona docurilor, unde investigaseră o potențială fraudă. Îi era dor de familiaritatea orașului Birmingham în care copilărise și unde lucrase ca ofițer de poliție timp de doi ani. Dar nu putea nega faptul că New Forest era mult mai frumos.

— Vei avea nevoie de asta, spuse Lightman și ridică o geantă de sport gri închis de pe podea. Și, deși suntem presați de timp, în locul tău i-aș duce și o cafea. Nu va fi prea fericit că i-am întrerupt ziua liberă.

— Ok. Doar cafea simplă la filtru? Nu un latte sau ceva?  
Lightman râse.

— În niciun caz. Încă n-ai asistat la vreuna dintre pledoariile lui despre tipurile de cafele?

— Nu, dar sunt convinsă că va fi grozav. Își puse geanta de sport pe umăr. Ok, altceva? Ai idee despre ce e vorba?

Lightman clătină din cap.

— Sergentul local îi va preda cazul șefului la locul crimei. Vi se va face un rezumat, deși, dacă nu este o crimă recentă, nu vor exista prea multe informații.

Hanson dădu din cap și se abținu să nu zâmbească. N-ar trebui să zâmbești când afli despre o crimă, chiar dacă s-a întâmplat cu o sută de ani în urmă. Dar în realitate era cu adevărat încântată.

Hanson era atât de agitată încât ai fi zis că era ziua în care se afișau rezultatele de la examen. Îi vorbi lui Jonah pe nerăsuflăte despre geanta de sport și cafea și apoi, fără a face nicio pauză, întrebă despre rămășițe. Pentru Jonah, toate acestea se aflau undeva la limita între drăguț și iritant.

— Ben spunea că este posibil să nu fie recente, zise ea.

— Eu aș zice să așteptăm să vedem ce spune medicul legist, răspunse el, luând o gură de cafea. Majoritatea

Respect pentru oamenii și mă includ și pe mine în această categorie, n-au nici cea mai vagă idee ce vârstă au oasele.

Având în vedere că transpirase și se răcorise, acum îi era frig chiar și în costumul pe care îl îmbrăcase în toaleta publică din Godhill. Îi era frig și gândul îi zbura la amintirile din urmă cu treizeci de ani. Fu nevoit s-o întrerupă pentru a o ruga să dea drumul la căldură. Fiatul își schimbă ușor direcția cât timp ea întoarse butonul, iar apoi se redresă.

— Scuze, zise ea.

— Eu mă bucur că nu trebuie să conduc, spuse el, schițând un zâmbet. Apropo, ai avut o idee bună cu cafeaua. Mi-ai oferit un răgaz de cel puțin două ore în care să nu fiu extrem de prost dispus.

— Hm, două ore. Deci fie găsec un Starbucks până atunci, fie mă dau din calea ta?

— Cam așa, aprobă Jonah.

Dintr-odată văzură Brinken Wood. În singura parcare disponibilă se adunaseră o mulțime de mașini de poliție și ofițeri. Îi era imposibil să nu-și amintească cum arăta locul acela în trecut. Parcarea era plină de scoarță de copac și noroi, dar era la fel de multă poliție. Frizurile erau diferite, dar fețele familiare.

Imediat ce parcară, Jonah se dădu jos din mașină, luându-și cafeaua cu el. Se simțea de parcă s-ar fi întors în timp. Își petrecuse atât de multe luni în acel loc, căutând în continuu. Se apropie de Sergent.

— Sunt Inspector Șef Sheens, iar aceasta este Ofițer Hanson.

Cu două săptămâni în urmă, Hanson avusese același rang precum sergentul din fața ei. Dar, pentru a deveni detectiv, trebuia mai întâi să treci printr-un fel de retrogradare și să devii ofițer. Jonah își aminti că, atunci când fusese el în acea situație, nu era niciodată sigur care rang era



Respect mai important și se întrebă dacă și Hanson simțea același lucru. Sergentul era transpirat, avea ochii mari cât cepele și un zâmbet scurt și agitat. Ofițerul care îl însoțea, un tânăr îndesat, de douăzeci și ceva de ani, părea mai calm decât el.

Jonah își direcționează întrebările undeva între cei doi.

— Cine a găsit rămășițele?

Îi răspunse sergentul.

— Un medic de familie care campa acolo cu familia lui. De fapt, fiica lui, dar el a fost cel care a anunțat autoritățile.

— Câți ani are fiica?

— Nouă, zise sergentul. Dar ea pare să fie bine. Tatăl este cel mai afectat.

— Sunt încă aici?

— I-am rugat să aștepte la locul de campare. De acolo nu se pot vedea rămășițele.

Jonah dădu din cap și îl lăsă pe sergent să-i conducă, deși știa în ce direcție se îndrepta. Era locul unde, cu treizeci de ani în urmă, șapte copii se culcaseră, dar doar șase se treziseră de dimineață.

\*

Dr. Marin Miller stătea așezat la o oarecare distanță de familia lui. Soția acestuia îl urmărea pe băiat jucându-se pe un iPad. Fetița lovea pământul de la marginea taberei, ridicând praful.

Jonah o abordă mai întâi pe mamă.

— Sunt Inspector Șef Sheen. Îi zâmbi. Fusese nevoit să învețe să zâmbească atunci când mintea lui era plină de gânduri complicate și întunecate, asemenea unei sticle crăpate care îl despărțea de restul lumii. Aș putea să vorbesc puțin cu fiica dumneavoastră?

— Jessie! Tatăl fu cel care o strigă. Vocea lui era pițigăiată și enervantă. Nu mai da cu piciorul! Faci praf!

Fetița părea pe jumătate supărată și pe jumătate rebelă. Își târșai picioarele până ajunse lângă mama ei și Jonah, se așează repede, își ridică genunchii sub bărbie și îl privi.

Mama își puse o mână în jurul ei, într-o îmbrățișare scurtă.

— Nu te deranjează să vorbești cu poliția, nu-i așa Jessie? își întrebă ea fiica.

Jessie clătină din cap.

— Nu prea multe întrebări, zise Jonah. Avem nevoie doar de câteva detalii despre ce ai găsit.

— Sigur.

— Ea nu știe nimic, îi întrerupse tăios fratele ei puțin mai mare. Disprețul fraților mai mari i se păruse întotdeauna foarte intens lui Jonah.

Îi aruncă o privire băiatului, care acum îi urmărea pe amândoi ușor îmbufnat. Vru să-i ceară să plece de acolo, dar se decise să-l lase în pace.

Se ghemui aproape de Jessie.

— Deci, am câteva întrebări pentru tine. Fata îi aruncă o privire circumspectă, după care își întoarse privirea și luă de pe jos o pietricică pe care o aruncă într-o parte, după care repetă acțiunea cu o alta.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Jessie! Din nou vocea tatălui, de această dată, mult mai aproape. Încetează cu aruncatul și privește-l pe domnul polițist când vorbește cu tine. Este vorba despre ceva important.

Jonah încercă să-i zâmbescă doctorului.

— Este în regulă, nu vă faceți griji.

— Jessie!

Era ca și când Jonah n-ar fi spus nimic.

Fetița îi aruncă o privire ostilă tatălui ei și apoi făcu tot posibilul să-l privească pe Jonah de sub bretonul ei drept, șaten. Jonah încercă să nu se enerveze din cauza întreruperilor tatălui, care nu aveau nimic de-a face cu susținerea poliției, ci cu controlul pe care-l exercita asupra familiei.

— Sunteți inspector? întrebă încet Jessie.

Jonah rânji.

— Da. De fapt sunt inspector șef.

Privirea lui Jessie era încă sceptică.

— Deci dumneavoastră vă ocupați de caz?

— Da.

Fetița păru mulțumită de răspuns, așa că el continuă.

— Ai putea să-mi spui ce făceai când ai găsit oasele?

Jessie îi aruncă o privire fugitivă tatălui ei și apoi răspunse încet:

— Mă ascundeam.

Jonah observă grimasa mamei, dar aceasta nu încercă să nege afirmația.

— Poate fi distractiv să te ascunzi, zise el. Acea groapă de sub copac era deja acolo? Nu a trebuit să o sapi, nu?

Jessie clătină din cap.

— Pur și simplu am intrat în ea și m-am așezat. Mă împungea ceva, așa că l-am tras afară.

Jonah dădu din cap.

— Desigur. Și a ieșit ușor?

— Da. Am crezut că este o rădăcină și apoi o plantă, pentru că am prins mai multe. Dar apoi mi-am dat seama că este un deget.

— Foarte bine, zise el, dând din cap. Nu oricine și-ar fi dat seama că este un deget.

Jessie dădu din cap, zâmbi ușor și se ridică. Mama ei o îmbrățișă scurt.

— Dacă se poate, aș vrea să nu discute cu colegii de la școală despre acest eveniment timp de câteva zile, îi spuse Jonah doamnei Miller, după ce aceasta își eliberă fiica din îmbrățișare.

— Nicio problemă, oricum nu se vor vedea cu ei câteva săptămâni. Ne-am gândit să ne continuăm vacanța, dar în altă parte.

Jonah realizează că erau înscriși la o școală privată, deoarece intraseră în vacanță cu o lună înaintea școlilor de stat.

— Bine. Ar fi indicat să nu se vorbească despre acest eveniment deocamdată.

— Desigur.

Auzi pașii domnului Miller.

— Am terminat? Nu de alta, dar este o zi frumoasă și nu cred că mai avem altceva de adăugat.

— Da, am terminat. Vă mulțumesc pentru răbdare.

În timp ce Jonah stătea acolo, doctorul începuse deja să le dea ordine copiilor să-și facă bagajele.

Îi adună repede în jurul cortului, iar Jonah rămase acolo și-i privi până când doamna Miller se ridică și începu să strângă câteva pungii cu stafide pe jumătate mâncate și o cană.

— Îmi pare rău că vacanța dumneavoastră a fost întreruptă, zise el.

— Nu-i nicio problemă, spuse ea, fluturând din mână și îi aruncă o privire soțului ei. Martin este doar... Nu-i prea bine pentru el, zise ea în șoaptă. Acesta trebuia să fie un concediu în care să uite de... este foarte bolnav. I-au spus că nu există decât 50% șanse să supraviețuiască până după Crăciun.

Jonah dădu din cap, întrebându-se dacă era ceva obișnuit pentru ea să-și ceară scuze pentru soțul ei. Dar înțelese că

Respect era vorba despre cancer și că oasele descoperite reprezentau pentru el un memento brutal al morții. Simți o umbră de compătimire pentru el.

După o oră și jumătate de excavație, zeci de fotografii, amplasarea unui cort și etichetarea cu atenție a opt pungi cu fragmente osoase, toată lumea era încinsă și irascibilă. Jonah începea să simtă un gust asemănător celui de cafea acră, veche de câteva ore. Era incapabil să stea într-un loc și simțea o foame vlăguitoare, motiv pentru care îi era greu să se concentreze.

— Avem ceva? întrebă Hanson după ce făcu câteva drumuri până în parcare și înapoi.

Entuziasmul se transformase în plictiseală, singura constantă în varietatea emoțională simțită de detectivi.

— Cred că va mai dura ceva, zise Jonah. Este vorba despre un cadavru vechi... este o muncă de durată.

— Am putea face ceva...?

— Am putea fi aici când vor avea ceva să ne spună, răspunse el, schițând un zâmbet.

După încă douăzeci de minute, Linda McCullough, ofițerul responsabil cu locul crimei, ieși cu grijă din groapă și se apropie de Jonah. El se bucură că era McCullough. Ai nevoie de o persoană obsesiv de atentă într-un astfel de caz, deoarece rămân foarte puține probe.

— Deci, Linda, cum merge treaba?

— O să mai avem mult de muncă. Își ridică masca și și-o puse peste gluga albă. Fața ei arsă de soare era acoperită de broboane de transpirație, ceea ce era normal, dat fiind faptul că era nevoită să poarte un combinezon pe căldura aceea. Dar pe McCullough nu părea s-o deranjeze. Dar analizele preliminare indică faptul că este vorba despre o

persoană de sex feminin, aflată la pubertate, într-o stare avansată de descompunere.

— Cât de avansată?

— Nu este decât o estimare, dar mai mult de zece ani și mai puțin de cincizeci.

*Treizeci de ani, se gândi el. Treizeci.*

Pentru moment îi era greu să creadă că trecuse atât de mult timp. Se simți asemenea lui Rip van Winkle\*, care își dormise aproape toată viața. Rip van Winkle trebuie să fi simțit aceeași combinație de furie și vinovăție pe care o simțea Jonah în acel moment.

— Linda!

McCullough se întoarse, ferindu-și ochii de soare. Din cort ieșise un alt combinezon alb, care o striga.

— Am mai găsit niște materiale. Poți veni să-mi spui ce părere ai?

— Sigur.

Linda își schimbă masca și coborî cu grijă, dispărând în cort.

— Deci, dacă este vorba despre o crimă, este una veche, zise Hanson, iar Jonah fu aproape orbit de albul hârtiei când își deschise carnetelul pentru a nota în el. Părea dezamăgită. Nu era conștientă de implicațiile acestui lucru. Și era adolescentă.

— Este o crimă veche de treizeci de ani, zise el, și este vorba despre Aurora Jackson.

---

\* N. trad.: Rip van Winkle este personajul unei povești scrise de Washington Irving, care adoarme într-o zi și se trezește douăzeci de ani mai târziu.